

11 juli-viering Vlaamse Kring Regio Leuven

6 juli 2014

Toespraak door Wim De Wit

Voorzitter IJzerwake

Voor u staat een man die behoort tot het abnormale deel van de bevolking. Althans volgens ene psychologieprofessor Patrick Luyten van de KULeuven. De eerste zeges van de Rode Duivels, waaraan gisteren - althans wat mij betreft - gelukkig een einde is gekomen, hebben volgens hem het geluksgevoel van de bevolking verhoogd. Het zou een gevolg zijn van de endorfines en de oxytocine die de hersenen hebben aangemaakt sinds die voetbalmatchen, en die een opgewekt, bijna euforisch gevoel veroorzaken. Niet bij mij dus – ik heb hartstochtelijk gesupporterd voor de Algerijnen, Russen, Koreanen, Amerikanen en Argentijnen - en ik hoop dat ik mij hier bij gelijkgezinden bevind. Er is wel één pluspunt: het bevrijde deel van ons vaderland heeft gisteren gewonnen van Costa Rica.

Ach, de belachelijke kortstondige en door het belgische systeem georkestreerde sporteuforie waait wel over. Het is trouwens ook de laatste relikwie van een land dat geen land meer is. Bovendien werden brood en spelen al gebruikt in het oude Rome om arme en domme mensen rustig te houden. Ze zijn er trouwens aan ten onder gegaan. Er is dus nog hoop!

De grootste leugen!

Vrienden, vandaag worden we – eens te meer - geconfronteerd met een reuze-grote leugen!

Loonkosten, index, belastingverlaging, besparingen, pensioenen, werkloosheid, enz. waren tijdens de verkiezingscampagne en zijn tijdens de formatiegesprekken, die nog volop aan de gang zijn en die waarschijnlijk – om niet te zeggen hopelijk - nog lang zullen aanslepen, de enige thema's die aanbod mochten en mogen komen. Communautair prietpraat was en is uit den boze!

Een grotere leugen is moeilijk denkbaar, want alles in dit door de naakte feiten achterhaald systeem van twee totaal verschillende politieke systemen, onder het

overkoepelende rotte dak van de doorgeroeste monarchie, is communautair. Over alle bovenstaande thema's denkt de meerderheid van Vlaanderen anders dan de meerderheid van Wallonië. Wie dat niet ziet heeft de voorbije jaren op een andere planeet geleefd.

Als de volgende regeringen enig resultaat willen bereiken zullen ze dus met deze realiteit moeten rekening houden. De voorspelbare hutsekluts van door en voor het systeem afgerichte politicologen zal hieraan niets veranderen.

De boutade dat in dit ongezegend land acht miljoen kiezers stemmen maar dat op het einde de PS beslist kan de zaken alleen nog maar ingewikkelder en hopelozer maken.

Uit een recente enquête van Unizo blijkt dat Dit Rupo II het laatste is wat de Vlaamse ondernemers willen. Slechts 5 procent van hen wil een klassieke tripartite. Vijftig procent van de ondernemers zegt onder zo'n nieuwe belastingregering niet te willen investeren of aan te werven en twaalf procent overweegt in dat geval zelfs te verhuizen naar een ander land. Meer nog: de helft zou een herhaling van Di Rupo zelfs willen boycotten.

Intussen worden de posities elke dag duidelijker. Maandag werd Patrick Dewael Kamervoorzitter ad interim, omdat de Franstaligen alles liever wilden dan een N-VA'er. Dinsdag zei cdH-boegbeeld Benoit Lutgen nog maar eens tegen MR-formateur Michel dat hij nooit met N-VA in zee zal gaan omdat hij een federale regering wil die België versterkt. Tegelijk manoeuvreerde de PS haar kopstuk Paul Magnette naar de positie van minister-president van de Waalse regering, wat erop wijst dat de partij hoog inzet op de kansen van Di Rupo om zijn mandaat als premier in een tripartite te verlengen.

Vlaamse vrienden,

Voor wie zo naïef is te geloven dat met de Franstaligen ondanks alles nog enig positief beleid zou kunnen gevoerd worden citeer ik hier enkele ontvullende uitspraken van Waalse politici, gedaan in besloten kring of voor het eigen kiespubliek.

Magnette einde 2013 in Charleroi: *"De fascistische van het noorden denken dat ze het recht hebben om ons te controleren omdat ze ons onderhouden. De imbecielen hebben het geluk dat we de belastingen niet enkel in het Noorden van het land kunnen verhogen"*

Onckelinkx in januari 2014 in Schaarbeek: *"Ons enige doel moet zijn de Vlaamse koe te blijven uitmelken gedurende pakweg nog 10 jaar. Nadien mogen de Vlamingen het kadaver hebben."*

En Di Rupo ten slotte in 1995 in Bergen voor de partijleden in het Maison du peuple: *"De eerste dag dat er één frank solidariteit van Wallonië naar Vlaanderen zal gaan, zal België ophouden te bestaan"*.

Duidelijk genoeg zeker? Als dat de woorden zijn die ooit zijn uitgesproken door deze Vlaams-hatende politiekers, dan vraag ik mij af waarom de drie traditionele partijen nog steeds zo naïef de Walen achternalopen om België te redden?

Vlaamse vrienden,

Ik kan niet voorbijgaan aan de 6de staatsmisvorming, een staatsmisvorming waarover momenteel alle partijen verklaren dat ze trouw moet uitgevoerd worden door de volgende regeringen, met alle nadelige gevolgen voor Vlaanderen. Een staatsmisvorming die 8 nieuwe grendels ten nadele van Vlaanderen invoert. Een staatsmisvorming waarvoor 21 akkoorden met de Franstaligen moeten worden afgesloten. Een staatsmisvorming die simpelweg onuitvoerbaar is tenzij de Vlaamse B-partijen eens te meer hun broek afdoen.

Een studie van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen leert ons dat het Vlinderakkoord gelijk staat aan 1 Franstalige toegeving tegenover 20 Vlaamse verliespunten.

Wie ben ik om deze simpele vaststelling tegen te spreken.

- Alleen rijst de vraag waarom wij, als de stand op het scorebord inderdaad 20 -1 is, geen Vlaamse stormwind horen en zien razen over dit vlakke land.
- Als het inderdaad 20-1, waar blijven dan de in Vlaanderen verschijnende media om ons minstens kritisch te begeleiden door het diepe dal waarin we vandaag verloren lopen.
- Als de score inderdaad 20-1 is waarom kan Vlaanderen voor een zeldzame keer de handen niet in elkaar slaan en samen NEEN zeggen. Denkt men nu echt dat de anderen niet zien hoe verdeeld we zijn, hoe zwak we zijn?
- Als de score 20 -1 is, ben ik dan zo fout om te durven spreken van een "falende Vlaamse beweging"? Een Vlaamse beweging die regelmatig l zingt van "tot strijd bereid", maar intussen tracht men de 20 Vlaamse verliespunten vast te leggen in nog net niet parlementair goedgekeurde en grondwettelijk vergrendelde wetteksten. "De machteloze sterkste", zo schreef Hugo Schiltz ooit, keek en kijkt ook nu weer inderdaad machteloos toe en laat begaan.
- In een gesprek over de zogenaamde splitsing van B-H-V verklaarde de Franstalige senator Alain Destexhe (MR): "Het is toch niet mijn schuld dat de Vlaamse onderhandelaars geen enkele dossierkennis hadden, en zich als kleine kinderen in de luren hebben laten leggen!"
- Een meer vernietigend oordeel over de Vlaams-afvalligen uit de traditionele Vlaamse politieke partijen en hun aanverwante organisaties is moeilijk denkbaar.
- En het feit dat Vlaams minister-president Kris Peeters bij Di Rupo in de vorige regering moest gaan smeken om iets te doen aan de hoge loonlasten is het ultieme bewijs dat deze staathervorming Vlaanderen niet de noodzakelijke bevoegdheden geeft om een eigen beleid te voeren.

- En intussen weten we dat het slotakkoord over de zesde staats hervorming Vlaanderen 1,4 miljard zal kosten, dat is 3,8 miljoen euro of 154 miljoen oude franken per dag. Een duur en giftig geschenk, alsof de transfers van Vlaanderen naar Wallonië en Brussel nog niet groot genoeg zijn! En dat voor een bric-à-brac van bevoegdheden die de zaken nog complexer en minder efficiënt zullen maken.
- Hendrik Vuye, professor staatsrecht aan de universiteit van Namen, noemt de zesde staats hervorming een stap op de weg naar de “**ultieme vergrendeling**”. De enige mogelijkheid om daar nog vanaf te geraken is uit de belgische grondwet te stappen.

Vrienden, deze voorbeelden tonen aan dat het zo niet verder kan. Vlaanderen moet in staat zijn ons te laten leven in een vaderland met een bloeiende economie, werk voor iedereen, zonder armoede, zonder zorgen rond de sociale zekerheid en de pensioenen. En voor wie oppervlakkig toekijkt, gaat het in Vlaanderen goed, maar iedereen hier weet dat, als wij het in dit land zo ver geschopt hebben, als wij er in geslaagd zijn om Vlaanderen welvarend te maken, als wij aan de top staan van de regio's in Europa, dat dit niet is dankzij België, maar ondanks België. En het besef groeit dat die welvaart broos en alles behalve verworven is. Het besef groeit dat België een hindernis vormt om die welvaart voor de komende generaties te bestendigen.

Dat zou de bekommernis van iedere Vlaamse politicus moeten zijn.

Vraag aan iedere ernstige Vlaamse politicus:

- of we over meer financiële middelen zouden beschikken om een degelijk beleid te voeren, mochten we op eigen benen staan;
- of we in Vlaanderen een beter economisch beleid zouden kunnen voeren dan binnen België;
- of in Vlaanderen de sociale zekerheid effectief meer zekerheid zou verschaffen als we de bijdragen niet ter beschikking moesten stellen van de état-PS.

Vraag hen of in Vlaanderen:

- het vreemdelingenbeleid anders zou zijn;
- er een ander gezinsbeleid zou mogelijk zijn;
- het verkeers- en mobiliteitsbeleid efficiënter zou worden;
- het gezondheidsbeleid ons gezonder zou maken;
- het tewerkstellingsbeleid en de werkloosheid doeltreffender zou worden aangepakt;
- de verfransing langsheen de taalgrens en in Vlaams-Brabant beter zou worden ingedijkt?

Vraag het hen en het antwoord is telkens ja!

Ja, we zouden beter af zijn met meer bevoegdheden. Vandaag kunnen we vaststellen dat ook buiten het Vlaams-nationalisme het besef groeit dat het handhaven van het

huidige geregionaliseerde België, niet alleen geen garanties biedt voor onze toekomst, maar dat het die toekomst zelfs in gevaar brengt.

Voor mij, en ik hoop evenzeer voor jullie, is het dan ook duidelijk: wij hoeven ons ten aanzien van de godfathers van de Waalse maffia, ten aanzien van de Waalse kleptomane en Brusselse parvenu's niet te schamen omdat we meer bevoegdheden voor Vlaanderen willen.

Maar laten we ons geen illusies maken dat de Vlaamse onderhandelaars, na een eventuele 7de staatshervorming (als die er ooit komt), plots wel de 5 minuten politieke moed zullen opbrengen om de onderhandelingen met het Franstalig front tot een goed einde te brengen. 36 jaar tijd en 6 staatshervormingen hebben ons geleerd dat de piste van de staatshervormingen, communautaire onderhandelingen, gesprekken van gemeenschap tot gemeenschap of hoe men het ook wil noemen, niets opbrengt, maar ons in tegendeel keer op keer veel kost: aan centen, aan mogelijkheden, aan de integriteit van ons grondgebied.

En als die stapsgewijze methode ooit naar een eigen Vlaamse staat zou leiden, dan zal het een verarmde staat zijn, een uitgeperste staat, een staat zonder hoofdstad en met een grondgebied dat nog een stuk kleiner zal zijn dan het Vlaanderen dat we vandaag kennen. En daarom: God beware ons voor een nieuwe staatshervorming. Of geldt voor de Vlamingen dan voor eeuwig het gezegde: "eens knecht, altijd knecht"? Zullen wij verder een meerderheid zijn, die zich als een kruiperige minderheid gedraagt en slaafs de bevelen opvolgt van een imperialistische minderheid, die zich als een meerderheid gedraagt

Het Vlaams-nationalisme daarentegen heeft niets met imperialisme van doen. Het heeft wèl veel te maken met het gevoel te behoren tot eenzelfde groep mensen bepaald door een gemeenschappelijk territorium, een taal, een gemeenschappelijke geschiedenis, werk- en leefgewoonten zoals woonst, eten, vrijetijdsbesteding, cultuur. Dat gemeenschapsgevoel maakt dat wij thuis zijn in ons land en met ons volk.

Wij hebben m.a.w. een eigen territorium nodig waar we dat gemeenschapsgevoel als iets natuurlijks ervaren, omdat diegenen die er wonen, al die eigenschappen met elkaar delen. Vandaar dat het Vlaams-nationalisme het territorialiteitsbeginsel altijd met zoveel vuur heeft verdedigd ten overstaan van het personaliteitsbeginsel.

Het is als het ware het "wij" van de volksgemeenschap, van Vlaanderen, tegenover het "ik" van het individu, van de Franstalige of anderstalige die zich ergens komt vestigen en meteen al denkt, zelfs eist, aanspraak te mogen maken op persoonlijke voorrechten, of noem het faciliteiten.

Misschien is het meest ergerlijke wel dat deze onverdraagzamen daarbij nog op begrip mogen rekenen van sommige Vlamingen. De zelfhaters en nestbevuilers, diegenen die vinden dat de Franstaligen nog meer centen moeten krijgen, dat heel Vlaanderen best tweetalig en meertalig mag worden, diegenen die vinden dat je bepaalde Vlaamse partijen wèl, maar de Parti Socialiste niet mag stigmatiseren.

Mèt en in België, zal de taalgrens de verfransing nooit kunnen tegenhouden; mèt en in België, komt er nooit een doeltreffend economisch en sociaal beleid, geen echt tewerkstellingsbeleid, geen efficiënt gezondheids- en gezinsbeleid, geen rechtvaardig migratiebeleid. Mèt en in België komt er kortweg nooit een doeltreffend beleid, punt uit.

De enige manier om als volksgemeenschap cultureel, sociaal en economisch te overleven, het enig toekomstperspectief voor onze samenleving, is door Vlaanderen op de kaart te zetten als een zelfstandige staat in Europa. En de enige manier om Vlaanderen op de kaart te zetten, is door België eraf te schoppen.
Vandaag liever dan morgen.

Daarom moeten alle Vlaamse politici, ook in de Vlaams-nationale partijen, (en ik zeg wel degelijk alle Vlaams-nationale partijen) nu meer dan ooit hun verschillen opzij zetten en een gemeenschappelijke strategie ontvouwen die leidt naar een onafhankelijk Vlaanderen. De Vlaming, die het eeuwige getreuzel, het voortdurende gekibbel en de steeds weer gemiste kansen beu is, ziet het gemeenschappelijke doel duidelijk voor ogen: meer welvaart en welzijn via een onafhankelijk Vlaanderen.

Het omzetten van het Vlinderakkoord in wetteksten en uitvoeringsbesluiten wordt al op de lange baan geschoven en de ervaring leert dat de beperkte punten in het voordeel van Vlaanderen opnieuw het onderwerp van heronderhandelingen zullen uitmaken en nieuwe toegevingen op de kap van Vlaanderen als gevolg zullen hebben. Zelfs het VBO – dat men moeilijk kan beschuldigen van overdreven Flamingantisme – verklaarde onlangs nog dat de zesde staatsmisvorming dit (on)land nog veel ingewikkelder en moeilijker te besturen maakt.

Daarom: stop daarmee! Het Vlaams Parlement heeft de democratische legitimiteit om namens Vlaanderen te spreken. Wat houdt hen tegen om buiten de grondwet te treden en de ondemocratische grendels op te zeggen en tegelijkertijd de enige zinvolle onderhandelingen aan te vatten, die over de definitieve en ordelijke opdeling van het belgische wangedrocht.

Het drama voor Vlaanderen is dat er steeds politici bereid zijn de belangen van hun volk – dat hen verkozen heeft om die belangen te verdedigen – te verkwanzelen. Een echte politicus is iemand die rechtlijnig zijn verkiezingsbeloften waarvoor hij gekozen is nastreeft. Hij kan ook oplossingen vinden. Wie die twee samen kan realiseren is een staatsman. Wie op die twee terreinen faalt, is waardeloos voor zijn volk.

Politieke leiders die geen oog hebben voor de problemen van hun achterban verliezen hun legitimiteit, al kunnen ze dit door allerlei electorale hoogstandjes vaak nog lang verborgen houden.

Zulke politici verdienen onze totale minachting.

En mede door zulke politici wordt Vlaanderen bestuurd!!!

Vlaams vrienden,

Laat niet langer de Coburgers, de Maingains, de Di Rupo's, de Onckelinckxen, de Milquets en de Reyndersen over ons regeren. En ook niet hun vaste huurlingen in loondienst, die tegen beter weten in denken dat zij ons kunnen blijven dicteren wat we mogen en niet mogen doen, wat we mogen en niet mogen zeggen, wat we mogen en niet mogen denken.

Weg met die en andere voogden!

En Vlaanderen vrij!

Want wij buigen voor geen vreemden! Gisteren niet, vandaag niet, nooit!

En daarom wil ik eindigen met hetzelfde besluit waarmee ik al mijn toespraken beëindig, nl. met de noodzaak van een vrij en onafhankelijk Vlaanderen, dat zijn toekomst in Europa eindelijk veilig stelt, en dat de weg inslaat naar een hereniging met Noord-Nederland!

Vlaanderen móet, nu meer dan ooit, zijn toekomst zelf kunnen bepalen. Zonder België, omdat het niet anders kan! Tegen België, omdat het moet! Want als wij dit land vandaag meer minachten dan gisteren, wil dat enkel zeggen dat we het gisteren onvoldoende verfoeiden.

Dat is onze ultieme opdracht, uw plicht en mijn plicht om deze onzalige belgische staat te vernietigen! Vlaanderen - de Nederlanden - een democratisch Europa dat respect heeft voor de eigenheid van zijn volkeren, dus zeker niet de huidige Europese Unie: daar ligt onze toekomst.

Op mij kunt ge alvast blijven rekenen!

Ik ben ervan overtuigd dat er niet meer argumenten nodig om u te wijzen op het belang van uw aanwezigheid op de 13de IJzerwake op zondag 24 augustus.

Tot dan!